

Олександр Іващук

НІМБИ НА ЗДАЧУ

поезії

Ідея цієї збірки не нова.

*Давно хотів об'єднати в один файл рядки, які так
непросто виявилось покласти на одну мелодію.*

*«Німби» – це така собі своєрідна «решта» від музичної
діяльності, що назбиралась за багато років.*

*Щоправда, тут зустрічатимуться і тексти пісень, які
на папері лунають зовсім іншими кольорами (принаймні,
мені так видається).*

*І нехай лунають, летять понад сніговими заметами –
вітром у волосі,*

мереживом дощу

і чимось

таким особливим,

непомітно

захованим

поміж

слів.

ЗМІСТ

Німби на здачу	4
Поетам	5
Праворуч	6
Площина	7
Кола	8
Самотній вовк	9
7 ♠	10
Мереживо	11
Бісер у кулаці	12
Evolution	13
Квіти, вазони, обман	14
Еліта і житло	15
Батькові черевики	16
Камінь і каміння	17
Перегоріло	18
Френдзона	19
Порожнеча	20
У мережі	21
Хованки	22
Зима	23

НІМБИ НА ЗДАЧУ

Помилково чи може на добру удачу
В магазині дали мені німби на здачу
Замість дріб'язку, що не знайшла продавщиця
До пакету засунули сяючі кільця

Обдивився – все начебто з ними в порядку
Регулюється розмір і ступінь посадки
Одягай і носи – хай стає у пригоді!
Тільки німби не дуже-то зараз у моді...

Це ж вдягнув – і одразу роби добрі справи –
Витягай із вогню і будуй переправи
А подяки за це не такі вже й хороші
В тебе ж німб! А навіщо до нього ще й гроші?

Звісно знав я, що німби тепер всім байдужі
І по курсу до євро вартують не дуже,
Та не було такого ще в світі нарешті –
Щоби німби як жуйки давали на решту...

Я зітхнув і поклав їх назад до пакету –
Не докажеш нічого, нікому, ніде ти
Лиш потай озирнувся чи хто не побачив
І сховав капюшоном частинку від «здачі»

ПОЕТАМ

держава не любить поетів –
їй треба побільше мармиз,
щоб руки тримали багнети,
над натовпом несли портрети,
а очі дивилися вниз

суспільство не любить поетів –
мовляв, всі вони диваки
і їх романтичні сонети
(часом ще й такі некоректні!)
цінують хіба смітники

родина не любить поетів –
ніякої ж користі з них!
у шані лиш срібло й карети
й плетуться з докорів тенета
для їхніх сердець молодих

ніхто не полюбить поетів,
бо вірш жалить гірше змії
та все ж неупинно і вперто
вкладає думки у куплети
цвіт нації, сором сім'ї

та з досвіду років минулих
іще невідомо хто з нас
підніме на ноги поснулих
і з піснею піде під кулі,
а хто з білим стягом продасть...

ПРАВОРУЧ

Я пройду за тобою всі шляхи,
Під подих кулі я підставлю скроню, –
Я родом з краю, де живуть птахи,
Я захищу і охороню

Я буду біля тебе кожна мить,
Хоч і судилося згори невпинно
З тобою щосьлюзи мені губить
Із білосніжних крил пір'їну

Я йтиму за тобою наче тінь,
Запалюватиму вночі сузір'я, –
І буду доти у твоїх колін
Як упаде останнє пір'я

Не бійся, не журись –
Я завжди поруч
Біля плеча твого
Праворуч

ПЛОЩИНА

У площині дотичності двох душ
Немає часу й не існує болю...
Там в бур'янах цвітуть гірлянди руж –
У площині дотичності двох душ

Дорога з жовтих витертих цеглин
Веде мене попри сади і хмари
Я до інакших не зверну площин,
Дорого з жовтих витертих цеглин!

Моя фортеця і моя тюрма,
Де спокій мій захований за ґрати
Навчіть нас, люди добрі, вибачати,
Щоб крапкою не стала площина

КОЛА

Плюнули в душу – розбіглося колами.
Дзеркало чисте спотворило хвилями, –
Мого обурення хвилями кволими,
Болю мого мерехтіннями білими

Чи розумієте ви що накоїли?!
Запам'ятайте, якщо не осягнете,
Бо ще не раз зі своєю недолею
Ви до моєї криниці потягнетесь

Станете в чергу з цеберками срібними,
Хоч джерелу вже не бути прозорому, –
Але чомусь не почувєтесь винними
Й не зачерпнете хоч крапельку сорому

Здіймете шквал філософської критики,
Зборкавши лють аргументами голими,
І, наостанок, ще раз, про всяк випадок,
Плунете в душу. Побавитесь колами...

САМОТНІЙ ВОВК

Самотній вовк на місячній дорозі –
Без віри, без вагання, без мети...
Давно я вже у Долі на порозі
І так без неї плаче і тремтить

Моя душа і не моє сумління –
Якось уже так склалося життя.
От тільки б не зійти на скавуління
З непереможно-гордого виття!

Міняються ролями дні і ночі
У вихорі захцянок і турбот
Лиш місяць нагадає-залоскоче,
Що рідна зграя – то ж є мій народ

Я був у жертвах й сам приносив жертви,
Не був святим, хоч прагнув до небес,
І Долі буду вдячний довше смерті,
Що я – самотній вовк, а не самотній пес

7 ♠

Скрегоче під ногами білий сніг
Під тягарем моїх думок і кроків,
І в плутаній мозаїці доріг
Морським вузлом затуляється спокій

У награних усмішках – довгий шлях
До відповіді на одне питання:
Чому все те, що грію на грудях
Завжди стає для мене покаятням?

Останні козири – і ті віддав тобі...
Й застигли в рукавах трєфові жарти, –
Мабуть, їм теж стає не по собі
Як легко часом ставиш ти на карту

Мою любов. Хай буде що будé!
Бо нагорі комусь все ж краще знати
Що нам на плечі ніжно упаде –
Пікове сім чи переможна карта...

МЕРЕЖИВО

вогким мереживом дощу
малює вітер на вікні
тебе мені

я прожену з очей росу
в глибінь замерзлої душі
поміж вірші

ще трішечки, ще кілька днів –
й згорять за відчаєм мости
і прийдеш ти

і, мов прокинувшись зі сну,
на мене дмухнуло теплом
холодне скло

БІСЕР У КУЛАЦІ

Бісер у кулаці
Я затиснув сильніше
Любі ближні гравці
Поводьте себе скромніше

І може мій вибір – гріх,
Але коли буде можливість
Добро – лише для своїх
Для решти є справедливість

EVOLUTION

В акваріумі на полиці
Пливуть маленьких рибок тільки
Снують по колу невагомо
У імітації водойми

До риби не заглянеш в душу –
А може хоче та на сушу
Аби через мільйони років
Робити по пустелі кроки

А потім відростити крила
Й літати в небо до світила!..
Та всі ідеї рибозлету
Не сколихнуть тепер планету

Банально все – рибині жодній
Не вилізти по склу назовні
Щоб гордо з водоростей вийти
І перший подих свій зробити

Слизькі й відлогі дуже стінки
Акваріумної домівки...
Отак прогресом незворушним
Об скло розбився evolution

КВІТИ, ВАЗОНИ, ОБМАН

Сонячним днем на порозі у літа
Я пересаджував в горщиках квіти
Й раптом подумалось у ту хвилину
Що я обманюю бідні рослини

Я їм даю з чорноземом вазони
І підливаю чотири сезони
Ставлю на сонце, бур'ян переполю –
Але це тільки ілюзія поля

Замість родючого пишного лану
Я їх саджу в керамічну оману
І за турботу у них вимагаю
Щедрого на кольори урожаю

Квітніть! Ростіть! Розпускайте пелюстки!
Це підвіконня позбавте від пустки!
Дайте краси і буяйте до краю!
Квіти ж ростуть. І про мене не знають.

Їм все одно де пускати коріння
Ґрунт під ногами – уже батьківщина!
Їхня свобода – це сонячне світло
Й крапля води – і нехай буде літо

Ми, мов поцуплені квіти з городу
Віримо теж, що в вазоні – свобода
Але насправді це просто чужина,
Щоб у теплі пересидіти зиму...

ЕЛІТА І ЖИТЛО

Безтурботна реклама фінкризі назло
Закликає придбати «елітне житло»
Планування, парковка, хороший район –
Все для блага і зручності ВіАйПерсон

Кращі з кращих, еліта, спіши, налітай –
Під помешканням завуальовано рай!
Метр квадратний оселі – всього лиш п'ять цифр
І це ще не найбільший у місті тариф!

Та проходили мовчки повз бажану ціль
Кандидати наук, вчителі і митці
Йшли поети, атлети і воїни йшли...
Може, не до вподоби їм щось у житлі?

Але ж ні, це хороший і якісний дім –
Спекулянти й банкіри вдоволені всім!
Вихваляють чиновники вигляд з вікна,
Одностайні нардепи: «Прийнятна ціна!

Ми он дітям купили і купимо ще!»
...А в цей час хтось в гуртожитку вкрився натще
І заснув на дивані у втомі від дум
До вірша запихнувши надію і сум

...Ми забули на мить про сучасний мотив
Де «елітність» трактується кількістю цифр
А коли всім у світі керує «бабло» –
Є житло для еліти. Й «елітне житло».

БАТЬКОВІ ЧЕРЕВИКИ

У мене достатньо грошей
І я не належу до фриків
Та інколи з радістю ношу
Батькові черевики

Вони не нові, не модні
Знайомі із майстра руками
І примхи умов погодніх
Витримували роками

Їх стиль – минула епоха
Реліквія із дев'яностих –
Британської класики трохи
Поверх вітчизняного ГОСТ'у

Це важко мені пояснити
Принадою манять одною
Ніяк її не оцінити
Зручністю і ціною

Як буря у серці здійметься
І світ проти тебе стіною
Коли я крокую здається
Наче він поруч зі мною

КАМІНЬ І КАМІННЯ

Сіра гора. І крута, і стрімка –
Камінь котити стомилась рука.
Тягнеш вверх – та пручається схил
Сповнений нищих ньютонівських сил

Нужбо, котись, налягай, помагай,
Ще кілька обертів – вже видно край
Спільне зусилля, вершина ж одна!..
Та не потрібна камінню вона

Раптом сяйнуло на тлі сірих барв –
Я ж власноруч цей вантаж назбирав!
Наче непотріб у стрічці новин
Вибраний лайками мною одним

І розімкнулись долоні. Бувай.
Як передумаєш – наздоганяй.
Хочеш – лежи. Чи котись. Чи коти.
Кожен свій шлях обира до мети

Але важливо відчути момент
Як із болота виходить цемент
Аби не стало у цьому піке
Камнем у пазусі серце людське

Всі колись чули зачовганий міф
Як волочив каменяку Сізіф
Взяв би та й кинув! – казали мабуть
Та чи багато без каменя йдуть?

ПЕРЕГОРІЛО

Де знайти горизонти для нових ідей
Щоб від рими пашіли уява і тіло
Я хотів нести світло, немов Прометей
Але перегоріло

Що невдячніше творчості в темні часи?
Для багаття у псевдодуховній безодні
Надто мало вогню – необхідний бензин
Та рідкі вуглеводні

Страшно, що голоси загасають в пітьмі
Як мільйони подібних, лунавших до цього
Бо немає потреби писати пісні
І немає для кого

Але іскру залишу. Хай тліє, горить
Може комусь таки припаде до вподоби
Наче зірка, оточена ніччю вгорі
Без прикрас і оздоб

ФРЕНДЗОНА

Запах жувальної гумки
Вітром в твоєму волоссі
Ти говорила «стосунки»?
Здалося

За жовтопикістю смайлів
Роздратування вагони
Дивом дивніша X-файлів
Френдзона

Нащо телефонувати
Сенсу бажати «добраніч»
Й бути лише варіантом
Обабіч?

Все це не дуже спортивно –
Бути весь час в обороні
Знову моя половина
В полоні

Чи варто вголос казати
Що почуттів надто мало...
Йдуть королівські фрегати.
Дістало

Та хоч бринить кожний атом
Ти по примарному сліду
Вкотре пливеш аргонавтом
В Колхиду

ПОРОЖНЕЧА

Надто сильно тиснула у плечі
Звідусіль, зусибіч порожнеча
І не було в ній точки опори
Аби землю звернути і гори

Лиш провалля в будь-якому керунку
У чужу невдоволену думку
Що натомість не має своєї
Ні жаги, ні мети, ні ідеї

І над прірвою, наче в тумані
Із байдужості, цвілі, омани –
Я відчув із острахом і щемом
Що вона проникає у мене

Заливає, заповнює діри,
Кольорове затягує сірим –
І за мить почуття з пеленою
Як належне сприймаються мною

У рядках забагато дефісів
Та пульсують курсивом девізи:
*«Ні про що хвилюватись не варто –
Все колись перетвориться в нафту»*

Може й так. Але якось з безодні
Нафта вирветься словом назовні
І згорить у серцях і моторах
Тих, хто знайде в ній точку опори

Досить слів. Час вертатись до бою –
Порожнечу
тиснути
собою

У МЕРЕЖІ

Хто не спить у нічному місті
Тому дуже добре відомо
Що насправді стоїть за змістом
«У мережі хвилину тому»

Почекав. Оновив сторінки.
Цей годинник напевно бреше –
Промайнули тижні та тільки
«Дві хвилини як не в мережі»

Друга ночі мене стиснула –
Спати пізно, лягати рано
«Кільканадцять хвилин минуло»
І я досі біля екрану

Хоч нема для розмови теми,
І писати нема резону...
Та читаю біля нікнейму
«У мережі годину тому»

Сам не знаю чого чекати
У твоїй цифровій депеші –
Просто інколи треба знати
Що ти поруч. Тут. «У мережі».

ХОВАНКИ

Заховаю дерево в лісі,
Краплю в морі, квітку у цвіт
І до тебе сховаю ніжність
У щоденне просте «Привіт»

Заховаю у сонці промінь
І зелений колір в траву
А любов я сховаю в повінь
У якій навколо пливу

Заховаю нитку в тканину,
Заховаю цеглину в дім
У танок сховаю обійми
І твій дотик сховаю в нім

Голку в сіно, хмарину в небо,
Скло у шибку, цифру в лото –
Я сховаю усе як треба
Аби їх не знайшов ніхто

І якщо ти чогось не бачиш
Розуміти маєш сама –
Анітрохи це ще не значить
Що насправді цього нема

ЗИМА

Надійшла зима, привіталась,
Неможливе мені утнула –
Пригадати те, що не сталося
І забути те, що не було

Це все моя схильність до драми –
У важких снігових заметах
Називати по імені шрами
І з їх літер складати сонети

Про серця, переплетені в коси
Написати чергову пісню
Від якої тремтітиме голос
І кипітимуть ріки Полісся

Щоб від пари розтанула крига
І здійнялись ввись первоцвіти –
Щоб збагнути природу відлиги
І що холоду можна радіти

Та ночами спати не можеш
Від думок, що питають правди
Чи для цього ти, зимо, приходиш –
Оцієї рими заради?..

Олександр Іващук

НІМБИ НА ЗДАЧУ

Німби на здачу

Поетам

Праворуч

Площина

Кола

Самотній вовк

7 ♠

Мереживо

Бісер у кулаці

Evolution

Квіти, вазони, обман

Еліта і житло

Батькові черевики

Камінь і каміння

Перегоріло

Френдзона

Порожнеча

У мережі

Хованки

Зима

Олександр Іващук. Німби на здачу © 2017

/ ivashchuk